

My 'Fair' Lady

Eind vorige eeuw werd ik gevraagd als toetsenist voor een destijds populaire band. Al na enige dagen werd de toen dienstdoende gitarist van de ene op andere dag ontslagen. Hij had namelijk, na 6 loyale jaren, om een opslag gevraagd van 25 gulden. Van 175 naar 200 gulden voor een optreden om precies te zijn. Er waren geen contracten, er was bewust niets vastgelegd natuurlijk, en de verhoging van de gage had de gitarist zijn kop gekost. Je mond open doen betekende dus: einde verhaal, ontslag, voor jou een ander. Fair Practice bestond nog niet.

Ook mijzelf bleef dit lot niet bespaard. Meerdere keren is mij de wacht aangezegd als ik vroeg om verhoging van salaris. Zelfs het vragen om een contract kon al leiden tot scheve blikken.

Nu, 20 jaar later, zijn slechte arbeidsomstandigheden en onderbetaling nog steeds niet uit de wereld. Integendeel.

Toen mij ter ore kwam dat tijdens Fieldlab-evenementen artiesten niet waren betaald, schreef ik een brief aan de Volkskrant met een cc naar 'onze' minister van Cultuur, Van Engelshoven. In een persoonlijke reactie schreef zij het verdedigbaar te achten, dat, als de catering, toeleveranciers, technici en zelfs de beveiliging allen 'om niet', of in hun ogen 'belangeloos', hun medewerking verleenden, dit ook van de artiesten gevraagd kon worden. Einde citaat. Verdedigbaar. Ofwel, zoek het lekker zelf uit.

Een minister van Cultuur, die hoogstpersoonlijk, samen met vele partijen in de cultuursector, kunstenaars en makers, de Fair Practice Code invoerde met als belangrijk element, de Fair Pay. De woorden van My Fair Lady waren volkomen leeg en betekenisloos. Ze zou op spraakles moeten, net als Eliza Doolittle in de gelijknamige musical, om de juiste woorden te vinden.

Een middelvinger naar de 400.000 mensen die werkzaam zijn in de cultuursector, die met elkaar 4,7% van het BBP verdienen (economische waarde) en met de kunst die zij voortbrengen vele miljoenen mensen hoop, troost, schoonheid en inspiratie bieden (welzijns waarde). Kwetsend me dunkt.

Als de politiek ons dus niet beschermt, waar kunnen we dan nog heen? De rechter. En de minister aanklagen voor smaad. Smaad is een strafbare vorm van belediging waarbij de eer of goede naam van het slachtoffer wordt gekwetst. We hebben een zaak, vind ik. Alleen nog even advocaat Roger Cox bellen.

Maar voordat we dat doen gunnen we haar, nu de cultuursector van het slot gaat en we weer het podium betreden, nog één kans. Dat zij vanaf nu alle instanties, met het ministerie voorop, alle Mojo's van deze wereld, op hun verantwoordelijkheid wijst zich te houden aan eerlijke betaling en goede arbeidsvoorwaarden.

Pas dan kan Van Engelshoven zich met recht My Fair Lady gaan noemen.